

ТУРЦИЯ

Единъ брой 2 гроша.

Единъ брой 2 гроша.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА, НАУКА, КНИЖЕВНОСТЪ, ЗЕМЛЕДѢЛІЕ И ТЪРГОВІЯ.

ТУРЦИЯ излъзува сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малкъ. Годишната цѣна за въ Имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидѣта; вънъ отъ Имперіята, 5. Спомоществованіята трѣбува да сѣ годишни и прѣдлатени. Писмата за редакціята са надписувать до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Външнати настоятели отговарять за вѣстника. Подписката на спомоществованіята става въ Цградъ-Бейоглу, Асмакъ-Меджидъ № 23.

ОБЩИ НАЧАЛА ВЪРХУ ОРГАНИЗАЦИЈАТА НА УЧИЛИЩАТА.

XIII.

Мѣстностити могатъ да извършватъ вліяніе върху успѣхътъ на едно училище. Ний можемъ да увѣримъ че неудобни зданія сѣ были често причината дѣто доброто на едно училище са е забавяло до половинъ вѣкъ. Често, вмѣсто да правимъ къщи за училища, ний издигамъ зданія за други работи които сѣ отъ по малка важность. Нѣка са надѣвами че това ще са измѣни, че прѣди да правимъ театра и кахвенета за пѣніе, ний ще имамъ грижа да правимъ училища. Между нѣщата които сѣ потрѣбни за едно зданіе отъ този видъ, ний ще туримъ най-напрѣдъ една тиха мѣстность; тя трѣбува още да е разложена на едно мѣсто дѣто работи въздухътъ и дѣто нѣма нищо което да го разваля. Заведеніето трѣбува да има доста широкъ стан за числото на ученицити които трѣбува да приѣматъ. Когато има много класове, трѣбува да има поне единъ салонъ въ него който, въ тържественни случаи, да може да побира ученицити отъ сичкити класове. Не ще казваніе че жилищата на директорътъ и на учителити трѣбува да сѣ прилични и въ добро състояніе. Зданіето трѣбува да е обиколено съ едно голѣмо празно мѣсто, съ единъ дворъ или една градина или поне да бжде близо тѣй што да могатъ ученицити да отиватъ по врѣмето на играњята. Споредъ разнити заведенія, може да има още и други нѣкои точки които трѣбува да са зематъ подъ вниманіе, нѣ поне тѣзи които показамъ не трѣбува никоги да са изгубатъ отъ видъ.

Великолѣпнито и салтанатътъ сѣ толкось неприлични за училищата колкото нечистотата, лошити наклонности и опазеніето на старити обряди въ тѣзи училища. При това, за да държимъ чисти таблици, столовети, чернити дѣски и прочее, не ни трѣбува друго освѣнъ едно точно надзираніе. Голѣма сгода е както тѣзи да научаваме ученицити да не развалятъ нищо защото имъ свѣмнало да развалятъ, да не уцапуватъ и струняватъ училищнити мобили, и да иматъ за честь да държатъ ставити дѣто четатъ чисти и въ добъръ редъ. За да сполучимъ туй слѣдствие, ний трѣбува да избирами добръ мобилити нѣ нѣ пакъ извѣнъ мѣрката, както казахми вече. Не трѣбува дѣцата да вѣрватъ че сичко е доста добро за едно училище. Въ направаніето на таблицити не трѣбува да изгубямы отъ видъ физическото благосъстояние на ученицити и най-много да глѣдами да вардимъ очити имъ; нѣщо което прѣпорѣчихми вече. Съ тѣзи цѣль, прозорцити трѣбува, колкото е възможно, да сѣ отъ лѣвата страна или негли още насрѣща на ученицити. Таблицити трѣбува да са ту-

рятъ тѣй што учителити да могатъ лесно да минуватъ между тѣхъ за да надзираватъ по добръ дѣцата.

Нѣма училище, каквото малко и да бжде, за което да не желайми една колекція отъ книги, ако ще бы тя да е съставена и отъ едно твърдѣ малко число книги. Не е справедливо што учителити, които твърдѣ често не могатъ да посрѣщатъ необходимити разности на къщата си, да купуватъ още и книги които сѣ много по често за училището нежелат за самити тѣхъ. Въ първоначалнити училища ний можемъ да купимъ съ нѣколко лири добри книги, и не са вижда мѣчно да ги умножавамы сѣка година съ по нѣколко други книжки. Второстепеннити училища тѣй както и по горнити трѣбува да иматъ една по значителна библиотика тѣй както и една особита библиотика. Нѣмамы нужда да заблѣжимъ че една таквасъ библиотика не са оцѣнява споредъ редкити книги които са намиратъ въ нея, нѣ единственно споредъ ползата която може да припесе на самото училище. Ако има пари да са купи още една колекція отъ книги въ полза на дѣцата, ний можемъ, ако не да управлявамы прочетити на ученицити, поне да имъ давамы книги които обичаимъ да виждамы въ рѣцѣти на ученицити и да ги научавамы да прочитатъ истински полезни книги.

Не е по малко сгодно да има още и колекції отъ естественни произведенія, физически инструменти, географически карти, примѣри за изображеніе и прочее. Училищата нѣматъ една равна нужда за такъми отъ този видъ и толкось много, нѣ никое училище не трѣбува да е лишено отъ тѣзи срѣдства за да турямы прѣдъ очити прѣдметити които прѣдавамы въ него. Нищо не е по собствено да даде точни идеи както да показвамы самити нѣща. Ний можемъ да притуримъ че обикновено много лесно е да намирамы потрѣбнити нѣща и да ги държимъ въ добро състояніе. Фабрикантити, артистити и книгопродавачити и толкось други хора могатъ да ни даватъ тѣзи нѣща. Колкото за произвѣденіята на мѣстото, самити ученици могатъ да ги събератъ. Ако не можемъ да намѣримъ тѣзи нѣща въ естество, има въ нашити дни, за естественната исторія колекції отъ картини доста добри етнини които могатъ да направятъ твърдѣ добри заслуги.

ВЪРХУ УЧЕНІЕТО И ВЪРХУ НАУКАТА ЗА ПРѢПОДАВАНІЕ.

X.

Прѣдаваніето което става съ едно непрѣсечено слово и презъ което учениктъ е само слушатель, прѣдлага въ умственити дѣлѣ на този послѣднѣтъ едно голѣмо развитіе което го туря въ състояніе

да слѣдува учительтъ съ едно поддържано вниманіе. Тѣзи толкось съществени условия безъ които сѣко прѣдаваніе остава за сѣкоги безъ плодъ, липсуютъ твърдѣ често. Ний разбирамы безъ трудъ зашто единъ такъвзи ходъ остава безъ плодъ; понеже сичко което трѣбува да произведе едно траятно дѣйствіе трѣбува да са разбира. И тѣй ний мислимъ че този начинъ на прѣдаваніе трѣбува да са употребява съ прѣдпазанія въ образованіето което давамы на младити момци. Нѣ ний вѣрвамы твърдѣ полезно да ги научавамы постепенно да слѣдуватъ съ вниманіе едно слово; тѣй што да са навикнатъ да даватъ отчетъ за него. Въ тѣзи цѣль, ний трѣбува най-напрѣдъ да избирамы прости изрѣченія и да ги развивамы подъ образъ на разговоръ; малко по малко изрѣченіята могатъ да станатъ по-сложни. Ясностьта и редътъ сѣ качества много по съществени тука отъ колкото избранити израженія и единъ надутъ языкъ; за туй трѣбува да са позволява на учениктъ да пресича думата на учительтъ, като туку не разбира. Колкото повече прѣданіето става съ този начинъ толкось повече повтореніето трѣбува да е често.

Прѣдаваніето намира една силна помощъ въ животътъ когото учительтъ знае да туря въ него. По този животъ, хората които не сѣ много учени, сѣ често по полезни нежелат тѣзи които сѣ твърдѣ учени. Трѣбува да припознаимъ, естественнити расположенія сѣ тука една голѣма точка; защото ясностьта на духътъ, живостьта въ движеніята, въ гласътъ, веселостьта, сичко това не може туку-рѣчи да са придобіе съ ученія. Нѣ нѣка не вѣрвамы че една вънкашна живность, единъ се високъ гласъ, едно високо говореніе, едно непрѣстанно маханіе на рѣцѣти, и даже шегуванія съставятъ този животъ за който говорихми. Ако гласътъ на учительтъ не е слабъ и приспивателенъ, ако сичкото му същество не е навъсено, ако око̀то му не е сѣкоги втрѣнчено върху тетрадата или книгата която има отпрѣдъ си, ако прѣданіето му не е една еднообразна приказка или единъ редъ тѣжини въпроси; ний можемъ да са надѣвамы че учительтъ който е естествено добъръ и тихъ, и съ единъ полѣкчакъ языкъ, ще распрѣска животъ въ уроцити. Не можимъ ли съ методата сѣ, съ распорѣжданіето на прѣдметити сѣ, съ новостьта на идеи сѣ да възбужда интересъ въ ученицити? Учительтъ трѣбува да е пѣргавъ и търпеливъ за да връща и възвръща каквото прѣдава до дѣто то са разбере добръ. Той трѣбува да различава съществени работи като ги изричи по полска и по височинко; той трѣбува да са научи да говори различно като поправа погрѣшкити направени отъ одного изъ уче-

ничити тѣй щото да са ползуватъ сички отъ туй поправеніе. Една духовита идея, една засмѣна заблѣжка могатъ да са позволятъ въ своето врѣме. При това, ній трѣбува да съглѣждами че учителтъ е сѣкоги на работата си, че той обича званіето си, че той са усвѣршенствува самъ, че са радува съ напѣдѣдити на ученицити си, и че знае какво прави. Учителтъ не трѣбува да забравя още да туря разлики между ученицити, споредъ възрастѣта имъ: той може да бѣде увѣренъ че, съ този начинъ, прѣданіето му ще принесе много повече полза отъ прѣдаваніето на единъ брацолевецъ. Да прѣположимъ даже щото отъ първо единъ учителъ както тогози когото описахми, да са види твърдѣ серіозенъ и твърдѣ сухъ на младити момци; тій не ще са забавятъ да го оцѣнятъ подиръ малко по-стодно. Външната прибраностъ даже е нужна. Учителтъ не ще прави добръ да стои сѣкоги неподвиженъ; той трѣбува да бѣде по нѣкоги на сѣдалището, по нѣкоги между класътъ; да са приближава до ученицити, да втрѣнчува поглѣдити си върху тѣхъ. Най сетнѣ, тамъ дѣто има ми го ученици, дисциплината трѣбува да спомага методата.

ЗА ЦИВИЛИЗАЦІЯТА.

III.

Производството на рѣчѣта цивилизація са вижда да отговаря ясно и доволно; тя казва че този напѣдѣкъ, че това развитіе сѣ усвѣршенствованіето на гражданскіятъ животъ, развитіето на именно казаното общество, на сношеніята на хората помежду имъ.

И настина, тагвасъ е първата идея която са прѣдставлява въ духътъ на хората когато произнасятъ рѣчѣта « цивилизація. » Тій си прѣдставляватъ завчасъ разширеніето, най голѣмата дѣятелностъ на общественити сношенія: отъ една страна едно растяще произведеніе на срдѣствата за сила и благосъстояніе въ обществото; отъ друга, едно по справедливо раздаваніе, между лицата, на произведената сила и благосъстояніе.

Това ли е сичкото? Изчерпихми ли естественіятъ, употребеніятъ смисълъ на рѣчѣта « цивилизація? » Това нѣщо не съдържава ли нищо повече? То е тукурѣчи сѣщото както ако кажехми: човѣшкіятъ родъ не е ли, въ основата, единъ само нравникъ, едно общество дѣто работата е само за редъ и благосъстояніе, дѣто колкото повече трудътъ е голѣмъ и разхвърленіето на плодови отъ трудътъ справедливо, толкосъ повече цѣлѣта са достига и напѣдѣкътъ са испълня.

Човѣшкіятъ инстинктъ са противи на едно толкосъ тѣсно опрѣдѣленіе на човѣшката сѣдба? Нему са вижда, при пръвъ изглѣдъ, че рѣчѣта « цивилизація » обема нѣщо по широко, по сплетено, по горно отъ чистото освѣршенствованіе на общественити сношенія, на силата и общественото благосъстояніе.

Дѣлата, общото мнѣніе, въобще прѣтѣятъ смисълъ на думата сѣ съгласни съ тѣзи инстинктъ.

Нѣка земемъ Римъ въ хубавити врѣмена на републиката, слѣдъ втората пуническа война, въ минутата на най голѣмити му добродѣтели, когато той вървѣше къмъ завладѣніето на свѣтътъ, когато общественото римско състояніе напѣднуваше

очевидно. Нѣка земемъ сетнѣ Римъ по царуваніето на Августа, въ епохата когато захвана да пада, или поне когато са спрѣ напѣдѣчното движеніе на обществото; когато лошити начала приближаваха да прѣвъзможатъ. Нѣ нѣма никой който да не мисли и да не каже че Римъ по врѣмето на Августа е билъ по цивилизиранъ отъ Римъ по царуваніето на Фабрикіуса или Кинкинатуса.

Нѣка са приѣсемъ на друго мѣсто: нѣка земемъ Франція отъ XVII и XVIII вѣкове. Очевидно е че, подъ обществената точка на зрѣніето, колкото за сумата и раздаваніето на благосъстояніето между хората, Франція отъ XVII и XVIII вѣкъ е била по долна отъ нѣкои други страни на Европа, отъ Оландія и Англія напирмѣръ. Азъ вървамъ че въ Оландія и Англія обществената дѣятелностъ бѣше по голѣма, растеше по бържи, раздаваше по добръ плодови нежели въ Франція. При сичко това, попитайте общото чувство; то ще ви отговори: че Франція отъ XVII и XVIII вѣкъ е била най цивилизираното мѣсто въ Европа. Европа не са двоуми въ този въпросъ. Ній намирами дири отъ това общо мнѣніе върху Франція въ сичкити паметници на европейската литература.

Ній можехми да покажемъ много други царства дѣто благосъстояніето е по голѣмо, расте по бържи, разхвърля са по-добръ между хората отъ колкото на друго мѣсто, и дѣто обаче, въ доброволніятъ инстинктъ, въ здравіятъ общи разумъ на хората, цивилизаціята са сѣди за по долна отъ други страни които не сѣ толкосъ сподѣлени въ чисто общественото отношеніе.

Какво ще каже това? Какво иматъ прочее тѣзи страни което имъ дава, въ името на цивилизирани, това привилегирано право което възнаграждава толкосъ спорно, въ мнѣніето на хората, онова отъ което инакъ тій сѣ лишени?

Едно друго развитіе отъ развитіето на общественіятъ животъ са е поевидо въ тѣзи страни съ блѣскъ: развитіето на личніятъ животъ, на втрѣшніятъ животъ, развитіето на сѣщіятъ човѣкъ, на дарбити му, чувствата му, идеити му. Ако обществото е въ тѣхъ по несвѣршенно отъ колкото на друго мѣсто, човѣщината са явява съ повече величіе и сила. Има още много общественни завоеванія да са направятъ; нѣ безмѣрни нравственни и умственни завоеванія сѣ са испълнени; много хора сѣ лишени отъ много имоти и права, нѣ много велики мѣжъ живѣятъ и свѣтѣтъ прѣдъ очити на свѣтътъ. Словесността, наукити, искусствата распростиржатъ сичкіятъ си блѣскъ. Навредъ дѣто човѣшкіятъ родъ вижда да свѣтѣтъ тѣзи образи прославени отъ човѣшкото естество, навредъ дѣто вижда да са прави това сѣкровище отъ високи наслажденія, той припознава и нарича това цивилизація.

И тѣй двѣ работи са разумѣватъ въ туй голѣмо дѣло; то съществува по двѣ условія и открыва са по два знака; развитіето на обществената дѣятелностъ и развитіето на личната дѣятелностъ, напѣдѣкътъ на обществото и напѣдѣкътъ на човѣщината. Навредъ дѣто външното състояніе на човѣкътъ са разширява, въздига, улучшава, навредъ дѣто питимното естество на човѣкътъ са показва съ блѣскъ, съ величіе, по тѣзи два знака, и често противъ дълбокото несвѣршенство на обще-

ственното състояніе, човѣшкіятъ родъ рѣкоплѣще и прогласява това цивилизація. (II)

ЗА РАЗНИТИ ВИДОВЕ НА ОБЩИТИ УЧИЛИЩА.

VI.

Въ сѣко заведеніе, били и въ тѣзи дѣто има единъ само учителъ, дѣцата които захватятъ да са учятъ да четятъ трѣбува да са раздѣлятъ отъ онѣзи които знаятъ вече да четятъ. Прѣди да стане на шесть години, никое дѣте не трѣбува да са прѣйма въ училището. Сѣко училище, каквото малко и да бѣде, трѣбува да има двѣ отдѣленія, на които прѣдаваніето да бѣде колкото е възможно отдѣлено. Когато по голѣмити ще излизатъ отъ стаята на училището, по малкити ще влизатъ. Послѣ това, тѣзи послѣднити не трѣбува да иматъ толкосъ уроци както другити. Раздѣленіето за което говорихми става повелително въ тѣзи уроци въ които едното отдѣленіе са учи на право, когато другото трѣбува да са ограничи да слуша; защото тогасъ невниманіето ще завладѣе лесно лѣнивити ученици. Нѣ има уроци въ които съединеніето на двѣти отдѣленія не е толкосъ вредително; при сичко това едно отдѣленіе въ горѣпоказаніятъ смисълъ е твърдѣ желателно. Колкото за раздѣленіето на двата пола, ній не мислимъ да е толкосъ нужно както нѣкои писатели искатъ да кажатъ, и ній виждами една по голѣма мѣчнотія въ това раздѣленіе по многото учители които трѣбува да са издържатъ, и по значителнити разности които ще станатъ отъ него. Послѣ това, сичко което са прѣдава въ първоначалното училище като трѣбува да са учи и отъ двата пола, ній не можемъ тукурѣчи да видимъ дѣйствителни слоди за да ги раздѣлами сѣкоги. При сичко това, рѣкоплѣщията, и други домашни работи, могатъ да са прѣдаватъ на момичета отъ една учителка. Ако ще бы първоначалнити училища да прѣймаатъ и сичкити потрѣбни улучшенія, добръ е пакъ да са оставятъ сѣкоги двата пола да присѣтствуватъ на едно въ главнити уроци; чистотата на нравити не ще изгуби нищо отъ това.

Най високата цѣлъ на училищата, е да развива, да вгълнява въ младити души чувства за добродѣтель и благочестіе. Нѣравственността и религіята трѣбува да владѣятъ учителтъ и ученицити; и съ този начинъ каквото дѣцата на народътъ ненамирятъ на друго мѣсто тій ще го намиратъ въ училището. Въ уроцити, ній трѣбува да са ползувами отъ случайти които са прѣдставляватъ за да размърдувами сърцата на ученицити, и това е толкосъ нужно както да турями въ дѣятелность разумътъ имъ и да го украсявами съ дарованіята на духътъ. Добродѣлити отъ които, за зла честь, е лишена твърдѣ често народната масса заслужватъ едно особено вниманіе отъ страна на учителтъ. Дисциплината, като научава на редовность, порядкъ, точность, дѣятелность ще спомогне много за да образувами ученици добродѣтелни. Въ многобройнити класове, самити ученици трѣбува да спомагатъ за пазеніето на добріятъ редъ. Училището ще стане тогасъ единъ образъ на животъ дѣто масторътъ надзирава калфата, този послѣдніятъ чиракътъ или слугата, най сетнѣ по голѣмити тѣзи които сѣ по малки и прочее. За сѣко подѣ-раздѣленіе или за сѣки чинъ ще има единъ ученикъ който ще

записува отсъствуващи, единъ другъ който ще надзирава чистотата, тетрадити, плавити, перата, и прочее. Сѣка длъжностъ повѣрена отъ учителѣтъ трѣбува да са глѣда като едно отлчїе което дава; нѣ когато единъ ученикъ тѣй отлченъ не изпълнява длъжността си, като си присвоява повече право отъ колкото има, или като постѣпува съ пристрастіе, той трѣбува да са осжда строго. Ако ученицати сѣ научени на този редъ на работити, учителѣтъ ще намира въ него една голѣма помощ за мъчното дѣло което изпълнява и наказанїята, които неможи сѣкоги да въспира, не ще бѣдѣтъ толкось нужни.

Цѣль свѣтъ знае колко трѣбува ученицати да ходятъ на училището. Нѣ това е белки най мъчното нѣщо което може да са сполучи отъ дѣцата на сиромашкити класове, и най-много на селачити. Причината на това сѣ отъ една страна сиромашеството, и отъ друга, забравяніето на святити длъжности. Безсвѣстнити родители глѣдѣтъ като изгубено врѣме сичкити минути които дѣцата прѣкарувѣтъ въ училището. Голѣмото разстояніе дѣто са намира училището, и лошити пѣтица сѣ често още причина дѣто много ученици отсъствувѣтъ. Лѣтно врѣме даже когато тѣзи прѣчки изчезнувѣтъ отсъствїята сѣ толкось чести щото училищата могатъ да са глѣдѣтъ като затворени; тогасъ каквото са е научило презъ зимата забрава са прѣзъ лѣтото. За добра честь че туй злоупотребленїе е станало прѣдметъ на вниманїето на правителствата, и че въ нѣкои мѣста са е сполучила една по строга прилѣжностъ. Нѣкои са помислихъ да поправѣтъ тѣзи отсъствїя прѣзъ лѣтото, като отвориха недѣлни училища, нѣ това срдѣство не е достатѣчно ако и да искаме да го припорѣчимъ, слѣдъ малко, въ една друга цѣль.

ЗА ФИЗИЧЕСКОТО ВЪСПИТАНІЕ.

XIII.

Тѣлото са утвърдява още когато го научаваме на сѣбаквѣвъ видъ ржкодѣлія, които имѣтъ тѣзи сгода да намирѣтъ едно полезно заниманїе, и да оттървавѣтъ много тѣжни часове отъ еднообразността на домашнїята животь. Тѣзи работи могатъ да са промѣнятъ споредъ врѣмената. Най спасителната, и онѣзи която трѣбува да са припорѣчва най много, е работенїето на градината. Случаятъ за да работимъ таквасъ работа са намира почти навредъ, нѣ по особно въ селата. Здравїето печелн отъ нея; младїята градинаръ са научава да работи съ потѣтъ на челото си; той живѣе въ природата и съ природата; той са научава да познава законити и дѣйствїята ѣ, по-добрѣ отъ колкото бы ги научилъ въ книгити; той упражнява търпенїето си и образовава са на гърбѣтъ ѣ; той вижда да благоденствува подъ ржцѣти му каквото е направилъ той самъ; той са научава колко е сладко да са радува човѣкъ съ плодѣтъ на трудѣтъ си. Има още и занаяти които занимавѣтъ съ единъ привлѣкателенъ начинъ, развиватъ пѣргавината и упражнявѣтъ силити. Догрумаджилѣкътъ са припознава най много като да исплнїюва най добрѣ тѣзи цѣль по причина на разнообразїето на работити и сжчевата които са употребявѣтъ, и защото не заминува силити на младити момци. Подвїачеството дава, и то, движенїе, упражнява и прави човѣкътъ искусенъ: мокав-

ството е сжщо тѣй добро. Въобще, твърдѣ полезно е щото юношити да са научѣтъ да са служѣтъ съ сжчевата които сѣ употребявѣтъ навредъ, и отъ които имами нужда толкось често, таквнсь както ножовиги, ножицити, пилата, бравдата сврѣделѣтъ, чукѣтъ и прочее. Да искаме да крїимъ отъ тѣхъ тѣзи сжчева е тѣжко най здравото срдѣство за да ги направимъ схванати и неспособни и да ги изложимъ въ бѣди когато тїй ще трѣбува да са служѣтъ съ тѣзи орждія.

ОТГОВОРЪ НА ПИСМО ОТЪ РУССЕ.

Прїятелю,

Вашето писмо ми направи доста главоболїе. Испрво мислихъ да откажа и да не изпълня желанїето ви, защото са дѣйствително виждахъ неспособенъ да направя онова, което са искаше отъ менѣ. Та и правото да ти кажа, мѣне ми са видѣ чудно онова, за кое ми пишеше че са е печатало въ «Право» (— а дѣйствително е, че азъ не бѣхъ челъ още него брой, кой едвамъ въ сжбота пристигна тука) и по причина на което ти ма задѣлжи да издиря точно работити. Когато прочетохъ въ «Право» брой 12-й статїята изъ Руссе: 1-й Маїа, тогава чакъ разбрахъ думити ви, че вїй макаръ и да не сте Русенецъ, нѣ сте докочени пѣравствено отъ злобнити клѣвети, кои сѣ испани върху учителити, и че азъ безъ друго трѣба, въ името не човѣчината и правдата, да издиря до край, какъ е работата и кой е виновникътъ на тая мръсна и недостойна за човѣчината клѣвета? Подиръ това, азъ вече са небавихъ, а трѣгнахъ да исплнїя тая свята миссія. Азъ сполучихъ та ходихъ и въ общината, и въ училищата и въ читалището — за че съмъ былъ и въ Васиlakeвото кафене, азъ нѣма да ви увѣрявамъ, защото сутра и вечеръ, споредъ тукашнїята обичай, азъ трѣба тамъ да присѣдствувамъ.

Въ общината не намѣрихъ никого, освѣнъ писарѣтъ Г. Трифона и слугата Тонча. Менѣ ми бѣше лесно да отворя разговоръ по тая прѣдметъ, защото сварихъ Г. Писарѣ, когато четеше 1-й маїа. На питанїето ми, дали е истина това, кое са пиши, той отгвори: остави са брате, азъ са смаяхъ като чета туй, което не е было, и увѣрявамъ та че не може да бѣде отъ главнити ни учителити това нѣщо. Брей, то и учителъ да не си тука! А че какъ е, какъ стана, кой е причината на това, ти трѣба да знаешъ, като вжтрѣшенъ? Коя е причината—не са ли сѣщашъ: исптанїята приближавѣтъ, а у насъ сѣка година прѣзъ исптанїята са вършатъ тѣзи работи. Не чете ли миналата година вѣстницити колко нападахъ върху учителити? Нѣма то бѣше истина? Не. Тѣй и сега. Като нѣма за друго що да са залувѣтъ, тѣ сѣ зели да пишѣтъ сега за агнета — срамота бей! Ами по миналата година какво направихъ съ учителити? Освѣнъ дѣто че имъ не дадохъ да испитвѣтъ ученицити си, нѣ нѣкои и замагнахъ даже съ столови (верѣлъ исптанїята — прѣдъ ученицити!) да ги удрѣтъ! Сега да ти кажа още едно, а че да видишъ какви безсвѣстни хора има на свѣта. Тука имае дѣвически учителъ Г-нъ Н; иди въ училището му и ти друго нѣма да чуешъ, освѣнъ: вонещице, кучке, магариче, вѣщиче! сѣ такива благозвучни думи са отнаелъ къмъто ученичкити си; това го знае цѣль градъ, нѣ никой не обрѣща на това вниманїе, защото той умѣе да върти куйрукъ прѣдъ сѣкыго; за познанїята му не питай, защото ги нѣма, а зима по висока заплата отъ сичкити ни тука учителити. Този човѣкъ сѣ врѣме ще разврати цѣль градъ, защото помислете си какви майки ще излѣзѣтъ отъ ржцѣти на таквѣвъ възпитателъ, а между това сѣ интригити си, той ще са задържи още много врѣме тука. Каква добра учителка имахн миналата година, нѣ неможе да устон отъ клѣвети и гоненїя. Тѣзи годишната ни учителка е още по добра, и едва ли ще има нѣдѣ друга като нея, нѣ за колко врѣме ще са застои и тя — не могъ ти каза, защото Г. Н. си знае работата. Не видишъ ли въ статїята 1-й маїа, какъ дяволски драше тоя интригантинъ? А чудното е това че, главнити учителити, както казахъ, хаберъ пѣмахъ, а той курдиса това което стана, его какъ: тука имѣтъ обичай на 1-й маїа да излазѣтъ на полето да са маятъ, и въ този мѣнь закалѣтъ на ученици и учителити по 2—3

агнета съ които са угощавѣтъ и сички други гражданїе, кои са намѣратъ него денъ на полето. Главнити учителити искахъ да махнѣтъ този обичай, като казахъ че си нѣма никакъ мѣстото, а още че тїй немогѣтъ да изгубѣтъ не цѣль денъ, нѣ нито единъ часъ, защото приближавѣтъ исптанїята и тямъ е сжко врѣмето. Нѣмаше кой да слуша и Г. Никола, съ одного отъ по старити тука учителити отивѣтъ при общинскїята кассїеръ и му казвѣтъ да са приготи. Г. Кассїерътъ по наученїе отъ главнити учителити отказва, и тогава дѣвическїята учителъ изрѣква въ общината тѣзи заблѣжителни думи: «азъ безъ агне не ходя по кжрѣтъ, и тѣзи е благословната причина дѣто той не излѣзе, а не друга.

По послѣ са научихъ и друго още, нѣ за него ще ви пиша до пѣти, защото искамъ да видя, какъ ще постѣпятъ въ този случай гражданити, сирѣчь ще ли допуснѣтъ да са кѣтне училищнїята доходъ и този пѣтъ, както е ставало това по испрѣди. Тогавѣ ще ви обясня причинити на интригити върху учителити и много други русчушки тайни, които не ни правѣтъ честь.

Питахъ учителити, защото не отговарѣтъ на тїя статїи? Тѣ ми казахъ че не струва и не прїемѣтъ да са борѣтъ съ хора шарлатани и клѣветници, каквито са русенскити дописницити на «Право».

Дописникътъ клѣвети сжщо така и тамъ дѣто казва че главнити учителити не ходили наедно съ ученицити зашто искали да продавѣтъ чорбаджилѣкъ. Не е тѣй работата; тѣ не ходили съ ученицити по най проста причина — защото не одобрявали да са празнува него денъ. А пѣкъ дѣто са провиква гладникътъ — дописникъ на «Право» върху учителити че гражданити чакали кога по скоро да са свѣршатъ контратити на учителити, то е такава писка клѣвета щото не струва и да са възрава — толкози е калпава, колкото и дописникътъ на «Право», и ако тая клѣвета поврѣди нѣкого, то само редакторътъ на «Право», защото хората вече зехъ да са отказвѣтъ отъ вѣстника му по причина че този вѣстникъ не сѣдържава друго освѣнъ клѣвети и лжи.

Колко ма боли дѣто ставѣтъ тѣзи работи въ градѣтъ ни, не могъ ти исказа, прїятелю; трѣба да са яви втори Иеримїа, та той да ни оплаче — до тамъ сме докарали работата. За насъ нищо не значе честь, защото, види са, нїй сами не сме честни. Какво искаме отъ учителити; дѣ ще намѣримъ по добри? Въ името на човѣчината ти казвамъ, че учителити ни са трудѣтъ по горѣ отъ силити си, нѣ нїй не искаме достойно да оцѣнимъ този имъ трудъ; нїй искаме учители недостойни, които да ни клѣятъ калпакъ и да са търкалятъ въ краката ни. Нїй завждами на добрити хора, и отъ това нѣма никого да прокоиса ми. Лошо ли е дїтѣс училището ни, таквось ли бѣше прѣди 2 години? И колко работи добри можахъ да извършатъ още учителити ни, нѣ нїй ги не оставяме. Учителити ни нищо нѣмѣтъ на ржцѣти си въ вжтрѣшното управленїе на училището — нїй ги разиграваме като маймуни! Нїй искаме отъ тѣхъ най невъзможнити нѣща. Ако видишъ че тѣ желѣятъ да въведѣтъ нѣщо добро и полезно за града ни, нїй пушаме отъ страна, или изъ между имъ нѣкого да развали работа, както на 1-й маїа, а че послѣ пакъ тѣхъ клѣветимъ. Страшно е да не бы нѣкой денъ да излѣзѣтъ учителити изъ търпенїе и да лѣспѣтъ дѣлата ни на явѣ прѣзъ печата! — а у тѣхъ има доста документи на ржцѣ; тїй ни знаѣтъ тайнити и сѣ пзучили сѣкиго изъ насъ!

Ами вїй Г-не Редакторе на «Право», зашто не размысловате кога печатате такыва статїи? Не знаете ли че тѣ повечето сѣ исковани! Вїй отидохте слѣпо та нападахте добрата и небутипатата честь на най добрити ни учители! Зашто направихте това? Тежко на народа, кой има такыва безсвѣстни и недомаслени вѣстникари които помѣстѣтъ сѣкакви блѣвочи и полни!...

МЪЖКИТИ И ЖЕНСКИ НАШИ ДРУЖЕСТВА.

Една отъ най необходимити нареди за свѣстенїето на единъ народъ е основанїето на дружества на които същественната цѣль е да работѣтъ съ ревностъ, искренность и прѣданность за распространїето на просвѣщенїето въ простата и неучена масса на народѣтъ, което, то само, може да го направи наистина честитъ и благоденственъ. Безспорно е че единъ народъ безъ образование просто едно стадо. Нїй захванахми вече да съставля-

ми дружества отъ туй естество, и туй начало е една здрава гаранция за скорошното разбуждане и слѣдователно за незабавното образование на милиагъ ни народъ. Ний искаме да загатнемъ тука, разумѣва са, за съставеніето на женски дружества, читалища, благотѣлни дружества, печатарски дружества, които иматъ за главна миссия да распръскатъ свѣтлинити въ утробата на българското общество, свѣтлинити безъ които свѣтътъ бы заприличалъ на една дѣтинска играчка. Нищо по добро и въ сѣщото врѣме нищо по достойно за единъ младъ народъ, пжленъ съ животни сили. Туй евліеніе или нѣка кажемъ по добръ туй стремленіе, у насъ, е едно отъ най утѣшителнити и благонадѣжнити ако знайми да го опазимъ неизкоренимо въ сърцата си тѣй што да може да принесе трайни и питателни плодове. Никой не може да отрече че до сега ний правяхми разваляхми по примѣрътъ на малкити дѣца; нѣ сѣщо тѣй сѣки ще припознае че дѣтсь ний сме станали хора положителни и съ здравъ разумъ, и доказателството за тѣзи наша зрѣлостъ и здравомысленностъ, ний го намираме въ това че колкото прѣдпріятия сме захващали отъ нѣколко врѣме насамъ, сичкити тѣзи прѣдпріятия съществуватъ криво лево и тѣй прѣдставляватъ, ако не са лѣжемъ, доста жизненни сили за едно дълго съществуваніе. Ний можемъ да прибавимъ още тука че и самити ни вѣстници, напрѣдъ толкосъ слаби, зеха здрави корени за животъ въ просвѣтити и здравомыслящи класове на народътъ. Въ туй отношеніе Българити заслужватъ сичкити наши похвали. И ний ги подканяме да постоианствуватъ живо и твърдо въ този пѣтъ, който е единчкіятъ пѣтъ кждренъ да ни изведе на спасеніе. Едно друго стремленіе което заблѣзваме още съ голѣмо задоволствіе въ народътъ, то е братското сближеніе което са въдворява въ день изъ день между младото поколение, сближеніе което ни прѣдвѣщава най честити сѣтнини въ бждѣщето. Едно само нѣщо може да побрка пѣтътъ на сждбити ни, и туй нѣщо сж тѣзи куфи и празни глави които искатъ да каржатъ народътъ да живѣе въ бждѣщето, никогі въ настоящето, въ мечтити, никогі въ дѣйствителностити. Тѣзи куфи и празни глави трѣбува да са отблжскатъ изпомежду ни, както крокодилити. Говоримъ за демагогити. Ний ще ся изяснимъ върху тѣзи точка други пѣтъ, защото тя заслужва едно серіозно изясненіе. Колкото за сега, ний ще кажемъ че да живѣе народътъ ни по свѣтити на демагоги, то ще рѣче че този народъ не е озрѣлъ още. Нашиятъ народъ трѣбува да работи свѣстно за настоящето, и като работи за настоящето, той ще работи естествено за бждѣщето. Туй е което не трѣбува никогі да изгабями отъ видъ. Ако искаме да напрѣднуваме здраво, ний трѣбува да бждемъ положителни, степенни и послѣдователни съ сами себѣ си. Туй ще рѣче че дружествата ни, които сж повикани да направятъ най голѣми услуги сж длжни да работятъ въ този смисль. Нѣка са ограничаватъ да распръскатъ здрави познанія които могатъ да ползуватъ дѣйствително народътъ ни, и тѣй ще събержатъ непрѣменно добри плодове. Нѣ ний сички трѣбува да земемъ едно широко участіе въ тѣзи доброторни и общеполезни дружества, защото съ този начинъ само тѣзи послѣднити ще могатъ да постигнатъ благородната си и патриотическа цѣль която сж си прѣдначертали при основаніето си. Нѣ не е само туй. Много отъ наши чорбаджии не изваждатъ нити петъ пари за обща полза; тѣзи лица не сж лоши хора, и ний можемъ да ги направимъ най наклонни къмъ такъвзи видъ работи като са трудимъ да имъ показваме примѣрити на добрити граждани въ чуждити народи. Нѣка имъ расправяме още че парити не служатъ за нищо когато не са употребяватъ полезно. Тѣй ще станжатъ тогасъ най великодушни. Азъ увѣрявамъ че скѣперничеството и мискиликѣтъ които срѣщаме въ нѣкои чорбаджии не произлизжатъ освѣнъ отъ невѣжество и простота; расторвете умѣтъ на тѣзи добитѣци и вѣй ще сполучите сичко отъ тѣхъ: и пари и съдѣйствіе. Таквнсь хора сж живи за оплакваніе, ако не ги свѣстяваме, защото тѣй сж безполезни и за себѣ си и за обществото ни. Нѣка работимъ прочее за общото народно образование, нѣ въ сѣщото врѣме нѣка забравяме че ний трѣбува да работимъ здраво и патриотически. Този трѣбува да бжде девизътъ на сичкити ни дружества. Едно отъ тѣзи дружества заслужва едно особито споменуваніе, и туй дружество е «Благодѣ-

телното Братство.» Благодѣтелното братство посветява сичкити ся грѣжи за да отговори на цѣльта си. То отвори и издържа въ Цариградъ и околностити му до четири училища въ които са учятъ доста сиромашки дѣца които съ врѣме ще станжатъ добри и полезни граждани на отечеството ни. Слава и честь на туй дружество. Тѣзи сжща цѣль трѣбува да са сподѣли отъ сичкити ни други дружества. Нѣ, както рѣкохми, за да можемъ да работимъ полезно въ една толкосъ хубава сфера, ний трѣбува сички да земемъ участіе въ туй спасително движеніе къмъ народното образование. Благодѣтелното Братство е отворило годишни разноски до 300 лири турски а нѣма здравъ приходъ освѣнъ 100 лири турски. И какъ ще посрѣщне то тѣзи разноски ако не му притѣчемъ на помощъ? Безъ съмнѣніе, много отъ наши родолюбци сж му проводили подарѣци въ пари; нѣ тѣзи частни подарѣци не сж достатѣчни при величіето на цѣльта му. Ний обичяме прочее да вѣрғаме че подарѣцити не ще са ограничатъ въ тѣзи само наши съотечественници, нѣ че сичкити читалища, женски дружества и родолюбиви Българи ще принесжатъ лептата си на туй Благодѣтелно Братство което заслужва насърченія въ сѣко отношеніе.

ИЗВОДИ ОТЪ ДОПИСКИТИ НА «ТУРЦИЯ.»

РУССЕ. Въ тѣзи послѣдни дни, ний прѣвхми отъ този градъ както и отъ много други градове оплакванія отъ лични хора противъ «Право.» Тѣзи оплакванія са основаватъ върху лжливни и обидни дописки помѣстени въ този вѣстникъ. Тѣй ни опълномощаватъ даже да подадемъ на министерството на полиціята потребнити прошенія и да искаме отъ редакторътъ на «Право» удовлетвореніе въ името и отъ страната на рѣченити докачени лица. Нѣ ний свѣтвахми тѣзи лица да не правятъ таквнсь работи, ако и да иматъ съвършенно право; незнайми какво ще ни отговорятъ. Както и да е, ний сме расположени да въспрѣмъ тѣзи оплакванія, и свѣтваме слѣдователно редакторътъ на «Право» да си земе мѣркити до дѣто е още врѣме срѣщу лжливни дописки, защото инакъ сжло и мжчно ще исплати вѣстникарскити си прѣстѣпки. И нѣка не си въображава че това дѣто казваме тука е едно заплашваніе, нѣ, то е серіозно, твърдъ серіозно. Колкото за това дѣто са исповѣдува въ послѣдніятъ брой на «Право» че редакторътъ на този вѣстникъ помѣстятъ **ПО БЕЗПРИСТРАСТІЕ СЪКАКВИ ДОПИСКИ(!?)** ний ще кажемъ че единъ такъвзи языкъ не прилича никакъ, споредъ насъ, на хора цивилизирани които иматъ ушь за миссия да ржководжатъ народътъ!

ВАРНА. 30 маія. Главніятъ управитель Омеръ Февзи паша са намира въ Шуменъ. Дали е гова началото на едно общо обиколеніе въ областта? Ний го желайми, защото присѣтствіето на началника възбужда най-много ревността и дѣятелността на чиновницити. Ний прѣдполагаме че таквасъ е мисльта на Валията, и въ този случай ний не са съмнѣваме че слѣдъ малко ще имаме честята да приемемъ посѣщеніето му. То ще бжде до толкосъ полезно за насъ, што има много въпроси отъ главенъ интересъ които стоятъ небутнати, като нѣма една енергическа дѣятелностъ. Ний сме убѣдени че довѣріето на Омеръ Февзи паша ще влжне, че позволи на началствата ни да му подложатъ откровенно забелжкити си върху много прѣдмети които заслужватъ едно съвсѣмъ особито вниманіе, и че той, отъ своя страна, като изучи потребити на мѣстото, ще ги испрѣвари, както лаправи въ Критъ дѣто Н. Прѣвсходителство остави законни жалости и пріятни спомени за грѣжити си къмъ населеніята. Ний призоваваме най-много вниманіето му върху раздаваніето на правосѣдіето, убѣдени че той ще удовлетвори законнити и многобройни оплакванія които ставжатъ върху този клонъ на управленіето. — Наши жетви общаватъ много. Голѣмити дѣждове които паднахъ прѣзъ този послѣденъ мѣсець ги улѣснихъ и населеніята ни прави жарки молби за сподуката имъ. Сичко, до сега, ни прѣдказва добри сѣтнини.

ПОЛИТИЧЕСКО ПРИГЛѢДВАНІЕ.

ГЕРМАНИЯ. При затвареніето на германската діета, императоръ Пѣомъ благодарилъ прѣдставителити за подарѣцити които дадохъ на генералити и съдатити ранени

прѣзъ послѣдната война. Н. Величество засвидѣтелствува благодарността си за новото съчиненіе на федералнити закони и прибави че цѣль свѣтъ трѣбува да са честити за възстановленіето въ Франція на мирътъ и редътъ. Сетнѣ той призова членовити отъ Діетата да присѣтствуватъ на тържественното влизаніе на войскити което ще стане тѣзи недѣля и свѣрши словото си като изрази тѣзи надѣжда че мирътъ въ Европа ще е трайтенъ.

ФРАНЦИЯ. Народното събрание одобрило проекта за единъ испитъ върху дѣлата на правителството на народната защита. Генералъ Трошу развилъ причинити за недоволствіето на войската като казълъ че тѣзи причини лжжатъ въ деморализаціята на народътъ.

РУССИЯ. Споредъ телеграми обнародвани отъ европейскити вѣстници, рускіятъ императоръ щѣлъ да доиде да направи визита на Султана, който ще отиде, и той въ Петербургъ за да повѣрни визитата на царъ Александра. Спріятиланіето на Русія съ Турція извикало, казвжатъ, мѣрката за испжжданіето на Поляцити отъ земята на тѣзи послѣдната. Най-послѣ градътъ Батумъ щѣлъ да са даде на Русія посрѣствомъ една парична обезврѣда. Ний даваме тѣзи извѣстія съ сѣко прѣдпазваніе.

ГРЪЦИЯ. В. Порта като отказа да прѣвме Г. Трикуписъ, за посланикъ на Грѣция въ Цариградъ, по причина че былъ министъръ на външнити работи по врѣмето на критското възстаніе, грѣцкото правителство повика тутакси Г. Рангабе, сегашенъ министъръ при отоманскіятъ дворъ, който са опрѣдѣли посланикъ въ Парижъ.

СЪКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ.

Братътъ на персіискіятъ царъ, Абба Мирза, прѣстигна миналата сжбота въ градътъ на отъ Багдадъ дѣто бѣше заточенъ отъ много години. Туй лице е на възраст 30 години. Абба Мирза былъ единъ отъ най образованити мжжи на отечеството си. Той кондиса въ зимнія конакъ на Аали паша. Каруци, кавци и готвари са туриха на расположеніето му.

— Единъ отъ богатити грѣцки банкери изъ градътъ ни, Г. Коронио, подари 200 турски лири на библиотеката на грѣцкіятъ книжевенъ клубъ.

— Тѣзи дни ще са опитжатъ американскити торпиди (подводни адски машини) които В. Порта ще тури въ босфора. Вече два кораба, които избухнуваніето трѣбува да направи на парчета, сж вързани на Буюкъ-Лиманъ. Казвжатъ върху туй отгоръ че до 3000 торпиди щѣли да са хвърлятъ при устіето на босфора, и надѣжнити хора мислятъ че числото на тѣзи поморски машини е доволно за да не пропуска никакая неприятелска флота до приближи до Цариградъ.

— Султана повика тѣзи недѣля въ палатътъ си князовети, нѣгови племенници, за да са научи съ отечески грѣжи за здравіето имъ. Въ този случай Н. Величество подари 40,000 лири на Мурадъ Ефенди, князь на куроната.

— Грѣцкіятъ патриархъ си даде оставката отъ вселенскіятъ прѣстолъ миналата срѣла. «Бизангисъ» увѣрява че тѣзи оставка на патриарха имъ са извикала отъ старинити му. Колкото за «Неологосъ» и други грѣцки цареградски вѣстници, тѣй отдавжатъ отгѣленіето на Григорія VI отъ патриаршеството на свѣршваніето на органическіятъ ни уставъ и на непозволеніето отъ В. Порта за свикваніето на единъ вселенски съборъ. «Неологосъ» прибави че положеніето на черковата имъ было твърдъ лошо и туй положеніе трѣбувало да са земе подъ вниманіе отъ царското правителство. Добро; нѣ кжсно е.

— Отъ нѣколко дни насамъ, Великіятъ Визиръ е малко боленъ, и не излѣзва отъ конакътъ си, дѣто му съобщаватъ най важнити работи. Султана проважда сѣки денъ одного отъ секретарити си да са научява за здравіето на Аали паша.

РЕДОВНА ПРИТУРКА НА В. "ТУРЦИЯ," отъ брой 16-тий.

Продава са по 20 пари.

(Цариградъ, Юнія 8 1871.)

— Една телеграма отъ Багдате извѣстява че царската войска, която бѣше отишла за Неджбъ, слѣдъ нѣколко бытки и една кѣса обсада, привзѣла твърдинити на Катифъ и Дамамъ тѣй както и значителни военни такъми. Бунтовниците сѣ подчинили като изоставили началникътъ си Суюдъ. Брата на този послѣднійтъ, Мехмедъ Елфейсалъ, каймакамъ въ областта на Неджбъ и който са намираще плѣнникъ въ Катилъ, са избави. Побѣдоносната войска отива противъ крѣпостта Хасса.

— Френското правителство издаде единъ заѣмъ отъ два милиарда франга.

— Пишатъ отъ Бѣлградъ че едно посѣгнуваніе противъ животътъ на князь Милана станало. Една бомба са прѣснала прѣдъ князътъ, когато са връщалъ отъ театротъ, нѣ не го ударила. Никой отъ свитата на Н. Свѣтлость не са ранилъ. Споредъ едно писмо, много сѣ мъчели въ официалните кръгове да потѣпчатъ туй умразно дѣло: при сичко това, единъ строгъ испитъ са заповѣда, и подозрѣнія тѣжжтъ върху много лица. Други по послѣдни извѣстія казвжтъ че бившіятъ писателъ Олимпіо Славичъ и бившіятъ полковникъ Вусковичъ сѣ други лица наедно, на които истинтака са захвана, зели участіе въ посѣгнуваніето срѣщу живота на князь Милана. «Застава» мисли че туй посѣгнуваніе е единъ навѣтъ отъ регенцията която искала да постигне една неизвѣстна цѣль. Прѣди малко врѣме, князътъ пріѣлъ едно безименно писмо което го застрашавало съ смъртъ. Н. Свѣтлость повикалъ тутакси регентътъ Блазнавацъ, и, като му показлъ писмото казлъ му: Азъ не съмъ свършилъ още ученіята си, и извѣстявжтъ ми заговори противъ менъ. Азъ не щѣ да стоя вече въ Сърбія; дайте ми паятъ отъ наслѣдіето който ми са пада, и оставете ма да отидѣ да свършиа ученіята си и да живѣя въ Франція. Регентина сполучи да утаможи князь Милана. Слѣдъ нѣколко дни, посѣгнуваніето са случи.

— Ний извѣстяваме съ удоволстіе че Великіятъ Визиръ оздравялъ съвършено и че високіятъ правителственъ мъжъ ще захване пакъ високити си служби.

— Едно писмо отъ Янина извѣстява че жителити отъ Сесаніо исплдили владкята си и писали въ Цариградъ да проведатъ единъ други владька. Исплденіятъ владька сполучилъ да прибѣгне въ кѣщата на единъ Турчинъ отъ селото Лапсиши.

— Въ единъ Манифестъ отъ вчера императоръ Францъ Іосифъ говори за увежданіе на воинскити граници, за спасителнити дѣйствія отъ конституціоналната форма, за напредѣцити исплненени въ администрацията и благодарни тѣзи които са спомогнала на това.

— Вчера едно голѣмо угощеніе са дало въ Виена отъ страна на австрійскіятъ императоръ въ честь на гръцкіятъ царь.

— На 17 того (н.) станало въ Берлинъ освете-

ніето на паметникътъ който са издигналъ въ честь на Фредерикъ Гійомъ. Едно голѣмо множество присѣтствувало на този празникъ. Въ едно слово което приказалъ въ туй обстоятелство, императора изразилъ довѣріето си че мирътъ въ Европа ще е траятенъ. Прѣдставителити на Австрія и Руссія са пріѣли отличително отъ страна на Н. Величество. Въ този случай едно угощеніе са дало на което зели участіе до 700 души. Императоръ Гійомъ шилъ съ наздравница за съединена Германія и благоденстіето на сичкити присѣтствующи и отсѣтствующи князове.

— Сиръ Анри Булверъ направи вчера визита на Великіятъ Визиръ. Миналіятъ петѣкъ, англійскіятъ дипломатъ пріѣ визитити на царскити министри и дипломатическото тѣло. Въ сѣбота той ходи да посѣти сиръ Еліота англійскіятъ посланникъ.

— Миналіятъ петѣкъ, презъ бурата много трѣскавици паднаха на разни мѣста въ столицата ни. Една отъ тѣзи трѣскавици паднала на кулата у Галата и въ паданіето си тя ослѣпила единъ Гръчки попъ; една друга паднала връзъ единъ канкъ при Орта-куй и потопила го въ морето; една третя паднала на Хаской и убила една жена, една четвърта паднала на Топханата и една петта на Юскюдаръ, нѣ безъ да направятъ нѣкакви щети въ тѣзи двѣ послѣдни мѣста.

— По царска заповѣдъ Мехмедъ Ружди паша, министръ на финанциити, са наименова министръ на общити сгради; Хамди Бей, подъ секретаръ въ министерството на войната, са опрѣдѣли министръ на финанциити и въскачи са въ този случай на чинътъ Визиръ и Мюширъ; Феридъ ефенди, кехая на Валиде Султанъ, са опрѣдѣли министръ на зарапханата и въскачи са въ този случай на чинътъ Визиръ и Мюширъ.

— Прочитамъ въ «Кореспондансъ Отришненъ»: Мълви са че Руссія обевила въ Цариградъ че понеже господарскити ѣ права въ черно море ѣ са повърнахъ и че са намира освободена отъ сѣко унижително задѣженіе, тя была расположена да са споразумѣе съ В. Порта върху единъ редъ ограниченія които ще служатъ взаимно за гаранція тѣй щото никоя отъ двѣти страни да не са ползува съ дѣйствующата си свобода въ нападателни цѣли, и щото, веднѣжъ началото на тѣзи дѣйствующа свобода опазено, да са избѣгнжтъ породаваніе на подозрѣнія била за нападателно стремленіе.

— Увѣрвжтъ че черногорскіятъ князь Никола ималъ намѣреніе да направи посѣщеніе въ Виена, Берлинъ и Петербургъ.

— Г, Раци, първъ драгоманинъ въ гръцкото посолство са опрѣдѣли патовареный на работити.

— Миналата сѣбота българскіятъ съборъ подаде единъ такриръ на Великіятъ Визиръ срѣщу нѣкои угнетенія които станали въ Водина. Н. Высочество неможалъ лично да пріѣме тѣзи лица която са бѣхъ опрѣдѣлили да прѣдставятъ реченіятъ такриръ.